

nostenské, nýbrž k taxativně vypočteným sporům v §u 4 lit. a) až g) zák. o živn. s. přiřazuje i spory ze zákona o obch. pom. za podmínek § 41 tohoto zákona.

Jde tedy jediné o otázku, je-li žalobce živnostenským dělníkem neb obchodním pomocníkem. Za živnostenského dělníka nelze žalobce pokládati, ježto není žádnou z osob uvedených v §u lit. a)—c) zák. o živn. s., a za obchodního pomocníka se sám žalobce vysloveně nepokládá, takže netřeba se dále zabývatí vývody dovolacího rekursu o právní povaze provisního agenta a jeho poměru k principálu, neboť není-li žalobce obchodním pomocníkem, nemůže ani býti dělníkem dle §u 5 lit. d) zák. o živn. s., ježto tyto dva právní pojmy se úplně kryjí a u obou jest předpokladem služební poměr a poměr podřízenosti k principálovi, jak správně rekursní soud se zřetelem k §u 1 zák. o živn. s. a k zákonu o obch. pom. byl vytkl.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 27. června 1922 RI 718-22. *R. v. z. s. Dr. Grešl.*

Zaplatí-li někdo za vymáhajícího věřitele útraty spojené s vyklizením nájemních místností (přenesením svršků vyklizovaného nájemníka), dlužno útraty ty v preklusivní měsíční lhůtě odstavce 2. §u 74 ex. ř. uplatňovati, jinak nárok na zaplacení vůči vyklizenému pomíjí. Příspěvek k §ům 74 ex. ř. a 1041, 1042 a 1295 obč. zák.

Dne 23./II. 1921 byl exekučně vyklizen pokoj zabraného D. a náklady s vyklizením spojené 400 K k vyzvání bytového úřadu v Praze jako vymáhajícího věřitele nahradil obchodník K., ježmuž bytový úřad postoupil pohledávku 400 K dne 19./IV. 1921.

Žaloba K-ova na D.a o zaplacení 400 K byla soudem prvé stolice zamítnuta s poukazem na II. odstavec §u 74 ex. ř.

Odvolací soud přisoudil žalobci požadovaných 400 K v úvaze, že tu běží o nárok osoby třetí vůči straně povinné, nabytý originelně a nikoli derivativně od žalované, a nemůže se proto na tento poměr vztahovati odstavec 2. §u 74 ex. ř.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek soudu prvního z těchto důvodů:

Jako útraty spojené s provedením exekuce musí strana povinná zaplatiti jen ty útraty, které soud exekuční jako útraty exekuční vymáhajícímu věřiteli přisoudí, a to jen k jeho žádosti

a pokud jsou nutny a pokud jich určení žádal nejdéle do měsíce po skončení nebo zastavení exekuce (§ 74 ex. ř.).

Peníz 400 Kč, který je předmětem sporu, byl vynaložen, jak nesporno, na zaplacení útrat spojených s přenesením svršků strany žalované při exekuci vyklizením bytu proti ní vedené.

Dle Šu 349 ex. ř. má při vyklizení bytu výkonný orgán vyklizené svršky odevzdati povinnému nebo někomu z jeho rodiny. Vymáhající věřitel, jímž byl v tomto případě společný bytový úřad, má býti exekuci přítomen a opatřiti dělníky k vyklizení nájemních místností nutné (návod pro výk. orgány díl II. p. 99).

Útraty s tím spojené činily 400 Kč a měl je dle zákona zatím hraditi vymáhající věřitel (§ 40 c. ř. s., § 78 a anal. Šu 259 odst. 4 ex. ř.) bez ujmy práva žádati jich náhradu později na straně povinné.

Ježto orgán bytového úřadu neměl po ruce potřebných peněz, zaplatil žalobce k vyzvání bytového úřadu tento náklad sám a poskytl takto, jak při ústním líčení rozepře uvedl, peníz tento bytovému úřadu jako zálohu na útraty vyklizení a dal si pak postupní listinou ze dne 19./IV. 1921 pohledávku na náhradu nákladu 400 Kč takto vynaloženého bytovým úřadem proti žalovanému postoupiti.

Nesporno je, že vymáhající věřitel do měsíce od skončení exekuce o určení těchto útrat vyklizovacích proti žalovanému u soudu nezažádal a že postup útrat těch provedl rovněž po uplynutí zmíněné měsíční lhůty.

Z toho plyne, že zažalovaných 400 Kč dlužno pokládati za útraty, spojené s výkonem exekuce a že vymáh. věřitel o jich prisouzení během lhůty Šu 74 ex. ř. zažádati opomenul, tak že žalovaný peníz ten jako útraty exekuční není povinen platiti.

Zbývá otázka, není-li žalovaný povinen útraty ty hraditi podle §§ 1041, 1042 a 1295 obč. zák., jak usuzuje odvolací soud

Ustanovení § 1041 obč. zák. se na tento případ nehodí.

§ 1042 opravňuje žádati náhradu škody toho, kdo za jiného učinil vydání, které tento podle zákona byl povinen sám učiniti.

Podle tvrzení žalobce vynaložil však žalobce 400 Kč za společný bytový úřad a k jeho žádosti a nikoli za žalovaného.

Povinnost žalovaného hraditi náklady ty nemohla jej stíhati podle zákona, dokud proti němu náklady usnesením exekučního soudu vymáhajícímu věřiteli nebyly prisouzeny (§ 74 ex. ř.), i není tu předpokladu § 1042 obč. zák.

Projevil-li žalovaný ochotu vyrovnati spor zaplacením 200 Kč, neuznal tím ještě povinnosti platiti náklady přenesení žalobcem zaplacené, neboť tak učinil bez vlivu na spor. Byla to pouze nabídka, která žalobcem nebyla přijata a zůstala tudíž bez právního účinku.

Nejedná se tu však ani o závazek k náhradě škody (§ 1295 obč. zák.).

Závazku z činu nedovoleného tu není, poněvadž zde není činu nedovoleného na straně žalované. O porušení smluvní povinnosti ovšem nemůže býti řeči. Zabráním bytu vznikl pouze právní poměr mezi žalovaným a společným bytovým úřadem, nikoli však se žalobcem (§ 12 zákon ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.).

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne
14. března 1922 Rv-I 903-21. *Dr. Grešl.*

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Dr. Jaroslav Krejčí: *Moc nařizovací a její meze*, 1923, str. 32.

Když Krejčí uveřejňoval své články o nařizovací moci ve *Venkově*, napsal jsem v *Národní Politice* (28. března 1923) m. j., že by bylo pod mou důstojností, abych na jeho vývody reagoval. Odhodlal-li se Krejčí své články vydati ve zvláštní brožůře, nebude snad bez zajímavosti, ukáží-li v odborném časopise podrobněji, jaké věci se u nás tisknou. Stačí, budu-li se obíratí jen některými částmi brožury. Za nejvhodnější postup pokládám, přikročím-li nejdříve k výkladu pozitivního práva (§§ 6 a 55 úst. list.), jak jej podává K. Mohl bych odborníky odkázati prostě na svůj článek v 1. čísle tohoto časopisu; vyšel s doplňky jako zvl. otisk nákladem »Orbisu« pod názvem: *Meze nařizovací moci podle československé ústavní listiny*. Mé citace se týkají tohoto vydání. Ale v brožůře K. setkáváme se s tak zvláštními věcmi, že je dobře na ně upozorniti i zde.

Vykládám § 55 úst. list. tak, že 1. nařízení jest vůbec nemožné tam, kde ústava sama předpisuje úpravu zákonem, 2. že nařízení lze vydávati jen na základě zákona a to v mezích jeho zmocňovací doložky, že tato doložka by mohla nařizovací moc povolati i k tomu, aby měnila dosavadní zákony, 3. že zmocňovací zákon musí býti tak určitý, aby umožnil výkon